

Het bos als stad.

Bossen worden cement
Bomen zijn de flatgebouwen
Bladeren transformeren zich in mensen
Mensen rennen rusteloos
Op en neer
Zoals het sap van de bomen door het merg stroomt
Zo schuiven mensen door de gangen van het cement
Door gangen van metaal
Metaal dat ooit roest
Roest dat verpulvert
Het laat een afschuwelijk zicht achter
Maar ja.
Dit zicht verkiest men boven het levendige groen.
Men verkiest stof in te ademen boven de groene geuren
Want sterven wil de maatschappij.
De economie moet draaien
Macht moet er zijn
Macht zodat men zich belangrijk voelt
Macht zodat men voelt dat men leeft
Tenminste dat denkt men...

Nu ja...
Ik snuif nu het groen
Zolang het nog kan

Dr. Gert Remmerie